

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. Mgr. Robertem Kaše, advokátem se sídlem U Svěpomoci 9, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2014, čj. DSH/8118/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 1. 2015, čj. 17 A 52/2014-53,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 1. 2015, čj. 17 A 52/2014-53, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2014, čj. DSH/8118/14, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 20 570 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce Mgr. Roberta Kaše, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Přeštice (dále jen „městský úřad“) ze dne 6. 3. 2014, čj. OSD-POI/5440/2014, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že se dne 5. 9. 2013 odmítl v rozporu s § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem

nebo jinou návykovou látkou. Za to mu byla uložena pokuta 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Stěžovateli bylo též uloženo zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1000 Kč. Následné odvolání stěžovatele zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 8. 2014, čj. DSH/8118/14; rozhodoval o blanketním odvolání stěžovatele.

[2] Žalobu stěžovatele zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 26. 1. 2015, čj. 17 A 52/2014-53. Dospěl k závěru, že žalovaný byl dne 6. 8. 2014 oprávněn rozhodnout o blanketním odvolání stěžovatele; stěžovatel neodstranil vady odvolání v desetidenní lhůtě stanovené výzvou městského úřadu doručenou stěžovateli fikcí dne 19. 7. 2014. Dle krajského soudu stěžovatel požádal o prodloužení lhůty k doplnění banketního odvolání, avšak na vyhovění žádosti nemá nárok. Navíc podal žádost až na konci posledního dne stanovené lhůty, tj. dne 29. 7. 2014 ve 23:00 hod., čímž sám znemožnil městskému úřadu vydat rozhodnutí o prodloužení lhůty před jejím uplynutím; lhůtu lze prodloužit jen před jejím uplynutím, neboť podáním žádosti o její prodloužení se její běh ze zákona nestaví, navíc logicky lze prodloužit jen lhůtu, která dosud neuplynula. Dle krajského soudu bylo na místě spíše požádat o prominutí zmeškání lhůty a úkon k žádosti připojit. Stěžovatel měl dle krajského soudu dostatek prostoru a času k obhajobě; odvolání doplnil až 18. 8. 2014 po marném uplynutí lhůty.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[3] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdil, že správní orgány upřednostnily rychlost vydání rozhodnutí o odvolání před jemu náležejícími zákonnými právy.

[4] Uvedl, že výzvu k odstranění vad odvolání si vyzvedl 21. 7. 2014, tedy poslední den zákonné desetidenní lhůty pro vyzvednutí písemnosti v datové schránce [§ 40 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Dle stěžovatele mu zákon dřívější vyzvednutí nepřikazuje; *„vlastník datové schránky nemůže být znevýhodněn oproti tomu, kdo ji nemá – nemůže být nucen, aby dny pracovního klidu trávil u počítače vyzvedáváním úřední pošty, oproti účastníkovi, který si u České pošty s. p. zásilku může vyzvednout až v pondělí, bez údajného uplynutí fikční lhůty dříve“*. Stěžovatel má tedy za to, že požádal včas o prodloužení lhůty k doplnění odvolání, a sice e-mailem dne 29. 7. 2014 (v žádosti označil i důkazy k prokázání zahraniční dovolené), což potvrdil poté písemně a doložil potvrzením od zaměstnavatele. Správní orgán nemůže dle stěžovatele negativně posuzovat podání žádosti o prodloužení lhůty v závěru této lhůty stanovené pro provedení úkonu, neboť zákon žádné takové subjektivní posuzování včasnosti nezná a rozhodné je pouze to, zda žádost byla podána ve lhůtě či nikoliv. Stěžovatel dále nesouhlasil s názorem krajského soudu, dle kterého neměl nárok na prodloužení lhůty k doplnění odvolání; dle stěžovatele obsahovala žádost dostatečná tvrzení i důkazy o cestě do zahraničí.

[5] Dále stěžovatel namítl, že městský úřad o jeho žádosti nerozhodl a žalovaný o (blanketním) odvolání rozhodl, aniž by si byl vědom existence žádosti stěžovatele o prodloužení lhůty k doplnění odvolání (městský úřad předložil správní spis žalovanému již 1. 7. 2014). Dle stěžovatele, i kdyby zde nebyla povinnost o jeho žádosti o prodloužení lhůty k doplnění odvolání rozhodnout, byla zde alespoň povinnost žalovaného v rozhodnutí o odvolání uvést důvody nevyhovění této žádosti, což se však nestalo.

[6] Dle stěžovatele i doplnění odvolání podal včas dne 18. 8. 2014. Uvedl dále, že dle žalovaného a krajského soudu mohl doplnit odvolání (již) během dvou dnů

pokračování

před odjezdem na dovolenou dne 21. 7. 2014. S tím se však neztotožňuje, neboť se jednalo o dny pracovního klidu. V jejich průběhu ani nenastala fikce doručení výzvy městského úřadu k odstranění vad odvolání.

[7] Nesprávný a nepodložený je dle stěžovatele závěr správních orgánů a krajského soudu o jeho úmyslu správní řízení prodlužovat. Byl to naopak městský úřad, který prodlužoval řízení nesprávným doručováním první výzvy k odstranění vad odvolání. Stěžovatel podal odvolání již 2. 5. 2014, a pokud jej městský úřad vyzýval k odstranění vad odvolání v době letních prázdnin, kdy dochází k vybírání dovolených, mohl očekávat žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na své vyjádření k žalobě a uvedl, že se ztotožňuje s argumentací krajského soudu a námitky stěžovatele nepovažuje za důvodné.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, dle které byla výzva k odstranění vad odvolání řádně stěžovateli doručena až v pondělí 21. 7. 2014, a nikoliv již – fikcí – v sobotu 19. 7. 2014. To proto, aby bylo vyjasněno, podal-li stěžovatel skutečně žádost o prodloužení lhůty k odstranění vad odvolání pouhou jednu hodinu před koncem lhůty stanovené městským úřadem, což byl závěr krajského soudu i žalovaného, nebo již dva dny před koncem této lhůty, což byl právní názor stěžovatele.

[11] Rozřešení uvedeného problému nebylo ovšem pro rozhodnutí ve věci samé klíčové, neboť tak jako tak byla žádost o prodloužení lhůty podána ještě v jejím průběhu. I proto nepovažoval zdejší soud za důležité rozporovat závěr krajského soudu opírající se - byť nikoliv výslovně - o existující judikaturu Nejvyššího správního soudu, a mohl jeho úvahu o doručení již 19. 7. 2014 fikcí ve stěžovatelově věci aprobovat bez potřeby předkládat právní názor na tuto otázku rozšířenému senátu postupem dle § 17 s. ř. s.

[12] Ze správního spisu vyplývá a není mezi stranami sporné, že rozhodnutí městského úřadu bylo doručeno zmocněnci stěžovatele 16. 4. 2014. Stěžovatel podal e-mailem dne 2. 5. 2014 blanketní odvolání (po vypovězení plné moci zmocněncem), které potvrdil písemně. Usnesením ze dne 4. 6. 2014 vyzval městský úřad stěžovatele k odstranění vad; zásilku doručoval neúspěšně poštovní přepravou dne 6. 6. 2014 (stěžovatel si uloženou zásilku nevyzvedl). Městský úřad věc předložil žalovanému se správním spisem k rozhodnutí; následně však zjistil, že stěžovatel má datovou schránku zpřístupněnou od 7. 5. 2014. Dne 9. 7. 2014 proto městský úřad vydal nové (další) usnesení k odstranění vad odvolání ve lhůtě 10 dnů; písemnost byla dodána do datové schránky stěžovatele ve středu 9. 7. 2014.

[13] Dle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, nepřihlásí-li se osoba do datové schránky ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený

posledním dnem této lhůty. Nejvyšší správní soud již dříve ve své judikatuře dospěl k závěru, že v případě doručování do datové schránky tato zákonná fikce nastane bez ohledu na to, zda poslední den této lhůty připadne na sobotu, neděli nebo svátek (srov. rozsudky ze dne 16. 5. 2013, čj. 5 Afs 76/2012-28, nebo ze dne 23. 1. 2014, čj. 7 As 113/2013-24). Pokud tedy byla výzva k odstranění vad odvolání dodána do datové schránky stěžovatele ve středu 9. 7. 2014, došlo k jejímu zákonnému doručení fikcí dne 19. 7. 2014 (a nikoliv až v pondělí 21. 7., jak namítal stěžovatel).

[14] Nejvyšší správní soud se následně zabýval dvěma stěžejními spornými otázkami ve věci. Za prvé, zda správní orgán může k žádosti účastníka podané ještě před uplynutím správním orgánem stanovené lhůty rozhodnout o prodloužení lhůty i po jejím uplynutí. Za druhé, zda je správní orgán povinen rozhodnout o žádosti účastníka o prodloužení lhůty stanovené správním orgánem ještě před rozhodnutím ve věci nebo nejpozději současně s rozhodnutím věci (ať již zvlášť nebo alespoň uvedením závěrů do odůvodnění rozhodnutí ve věci).

[15] Krajský soud zastává názor, dle kterého o prodloužení lhůty může být rozhodnuto jen do jejího uplynutí; podáním žádosti o prodloužení se totiž lhůta nestaví, takže stěžovatel měl požádat o „prominutí zmeškání lhůty“ (pozn. správně prominutí zmeškání úkonu). Žadatel nemá nárok na vyhovění žádosti, proto byl žalovaný oprávněn po uplynutí stanovené lhůty rozhodnout o (blanketním) odvolání. Krajský soud uvedl, že na projednávanou věc nedopadá stěžovatelem poukazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 13/2014, neboť v tehdejší věci podal žalobce žádost o prodloužení lhůty týden před jejím skončením; k poukazu stěžovatele na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 20 Cdo 1308/2006 se nevyjádřil.

[16] Uvedené závěry krajského soudu správné nejsou.

[17] Ze správního spisu vyplývá, že městský úřad předložil správní spis žalovanému k rozhodnutí o odvolání ještě před vyhotovením druhé (nové) výzvy k odstranění vad odvolání (30. 6. 2014). Dne 21. 7. 2014 zaslal žalovanému (dodatečně) do správního spisu listiny vztahující se k provedení nové výzvy k odstranění vad odvolání. Stěžovateli byla druhá (nová) výzva k odstranění vad odvolání doručena fikcí dne 19. 7. 2014; lhůta stanovená pro odstranění vad odvolání tak měla uplynout 29. 7. Právě tento den zaslal stěžovatel městskému úřadu žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání o 20 (či 15) dnů. Uvedl, že si výzvu z datové schránky vyzvedl v pondělí 21. 7. 2014 a od téhož dne si vybral dva týdny dovolené (v zahraničí); k prokázání odkázal na osobu, která s ním pobývá v zahraničí, a uvedl, že lze dovolenou ověřit u stěžovatelova zaměstnavatele, od kterého po dovolené dodá také potvrzení. Stěžovatel poté potvrdil žádost datovou zprávou a doložil potvrzení zaměstnavatele o čerpání dovolené od 21. 7. do 1. 8. 2014. Městský úřad žádost stěžovatele o prodloužení lhůty k odstranění vad odvolání žalovanému nezaslal a ani sám na ni nijak nereagoval. Žalovaný rozhodl o blanketním odvolání dne 6. 8. 2014. Dne 18. 8. 2014 stěžovatel zaslal e-mailem doplnění odvolání, které potvrdil datovou zprávou. Dne 26. 8. 2014 zaslal městský úřad žádost stěžovatele o prodloužení lhůty k odstranění vad odvolání i doplnění odvolání žalovanému. Dne 25. 9. 2014 vydal městský úřad „sdělení“, ve kterém nevyhověl stěžovatelově žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad odvolání.

[18] V projednávané věci tedy nebylo sporu, že stěžovatel podal žádost o prodloužení lhůty o 20 (či 15) dnů ještě za jejího běhu. Ze správního spisu pak vyplývá, že žádost pomínil do doby rozhodnutí o odvolání v přestupkové věci městský úřad i žalovaný; městský úřad se s ní vypořádal až dne 25. 9. 2014.

pokračování

[19] V rozsudku ze dne 19. 4. 2012, čj. 5 Afs 13/2012-21, Nejvyšší správní soud reagoval na situaci, kdy žalobce podal žádost o prodloužení lhůty 5 dnů před jejím uplynutím, a v dané věci uzavřel, že žádost žalobce v dané věci byla podána v době běhu lhůty stanovené k odstranění vad žaloby (§ 37 odst. 5 s. ř. s.) a pokud soud o této žádosti nerozhodl, nereagoval na ni a žalobu pro vady odmítl, aniž by vyčkal faktického uplynutí požadované (prodloužené) lhůty, zatížil řízení vadou; Nejvyšší správní soud připomenul rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 1308/2006.

[20] V rozsudku ze dne 2. 5. 2012, čj. 2 Azs 13/2012-18, Nejvyšší správní soud poukázal při řešení otázky prodloužení lhůty dle § 40 odst. 5 s. ř. s. stanovené soudem k odstranění vad žaloby na konstantní výklad zastávaný v odborné literatuře ve vztahu k institutům prodloužení lhůty a prominutí zmeškání lhůty k provedení úkonu dle § 55 a § 58 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu. Uvedl, že obdobnost právní úpravy vyvolává i nutnost obdobného výkladu tohoto procesního institutu (v občanském soudním řízení a v soudním řízení správním). Na to, že shodné právní instituty by neměly mít v právních odvětvích různé významy, zdejší soud poukázal také v další své judikatuře, např. rozsudku ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 31/2008-41.

[21] Nejvyšší soud ustáleně judikuje názor (např. rozhodnutí ze dne 20. 7. 2006, sp. zn. 20 Cdo 1308/2006, nebo ze dne 25. 9. 2003, sp. zn. 20 Cdo 1588/2003), dle kterého je lhůta určená soudem k doplnění podání (§ 55 o. s. ř.) lhůtou soudcovskou (oproti lhůtám zákonným), jíž lze prodloužit i po jejím uplynutí; prominutí zmeškání této lhůty dle § 58 o. s. ř. nepřichází v úvahu. Nejvyšší soud v prvním z citovaných rozhodnutí rovněž konstatoval, že *„pokud soud prvního stupně žádost o prodloužení lhůty stanovené k upřesnění žalobního návrhu zcela pominul a žalobu podle § 43 odst. 2 o. s. ř. odmítl, mohl odvolací soud usnesení věcně potvrdit jen za předpokladu, že žádost o prodloužení lhůty sám posoudí a dospěje k závěru, že je neoprávněná, popř. že jí bylo fakticky [...] soudem prvního stupně vyhověno. Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně žádosti žalobce nevyhověl ani fakticky [...] a odvolací soud shora naznačeným způsobem nepostupoval a rozhodl, aniž se s žádostí o prodloužení lhůty náležitě vypořádal, bylo řízení zatíženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.“* (obdobně své závěry formuloval také ve druhém citovaném rozhodnutí, avšak s tím, že v dané věci bylo žádosti o prodloužení lhůty fakticky vyhověno).

[22] Z těchto judikатурních výkladů vyšel v projednávané věci i Nejvyšší správní soud.

[23] Na rozdíl od krajského soudu nemá zdejší soud za to, že na projednávanou věc nelze aplikovat závěry vyslovené v rozsudku zdejšího soudu čj. 5 Afs 13/2012-21 (právě) proto, že v tehdy řešené věci podal žalobce žádost o prodloužení lhůty stanovené k odstranění vad žaloby s větším předstihem než stěžovatel v nyní projednávané věci; z citovaného rozsudku totiž neplyne požadavek určité (dostatečné) „časové rezervy“ podání žádosti před uplynutím lhůty. Naopak z něj vyplývá, že v případě podání žádosti o prodloužení stanovené lhůty před jejím uplynutím je třeba o ní rozhodnout, případně jí fakticky vyhovět, a to ještě před vydáním rozhodnutí ve věci; žádost nelze pominout. Lze dodat, že z tohoto rozsudku nevyplývá ani požadavek rozhodnout o žádosti do doby uplynutí lhůty, o jejíž prodloužení je žádáno.

[24] Požadavek určitého „časového předstihu“ podání žádosti ostatně nelze dle Nejvyššího správního soudu ani stanovit, a to s ohledem na různost délky lhůt, které soudy (či jiné orgány veřejné moci) osobám k úkonům určují. Rovněž tak nelze striktně stanovit povinnost rozhodnout o žádosti o prodloužení lhůty ještě před jejím uplynutím, neboť u velmi krátkých lhůt by tato povinnost nemusela být ani fakticky splnitelná; důsledek nemožnosti splnění takové povinnosti orgánem veřejné moci by přitom negativně dopadl na účastníka řízení (žadatele).

[25] Nejvyšší správní soud proto ve smyslu výše citované judikatury vážil, zda lze jeho dřívější závěry a závěry Nejvyššího soudu učiněné ve vztahu k soudnímu řízení, resp. právní úpravě obsažené v občanském soudním řádu (§ 55 a 58) a soudním řádu správním (§ 40 odst. 5), aplikovat také na právní úpravu ve správním řádu (§ 39 a 41); jinými slovy hodnotil míru podobnosti jejich úpravy institutu prodloužení lhůty a prominutí zmeškání úkonu (lhůty). Dospěl přitom k závěru, že právní úprava je natolik obdobná, že není důvod se o od výše uvedených judikaturních závěrů v projednávané věci odchýlit.

[26] Podle § 39 odst. 1 správního řádu *správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být obrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se označuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.* Dle odst. 2 lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit. Dle § 41 odst. 2 správního řádu *požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pomínila překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.*

[27] Podle § 55 o. s. ř. *[n]estaví-li tento zákon lhůtu k provedení úkonu, určí ji, jestliže je to třeba, předseda senátu. Lhůtu, kterou určil, může předseda senátu též prodloužit.* Podle § 58 odst. 1 o. s. ř. *[s]oud promine zmeškání lhůty, jestliže účastník nebo jeho zástupce ji zmeškal z omluvitelného důvodu, a byl proto vyloučen z úkonu, který mu přísluší. Návrh je třeba podat do patnácti dnů po odpadnutí překážky a je s ním třeba spojit i zmeškaný úkon.*

[28] Dle § 40 odst. 5 s. ř. s. *[n]estaví-li zákon jinak, může předseda senátu z vážných omluvitelných důvodů na žádost zmeškání lhůty k provedení úkonu prominout. Žádost je třeba podat do dvou týdnů po odpadnutí překážky a je třeba s ní spojit zmeškaný úkon. Lhůtu určenou soudem může obdobně předseda senátu také prodloužit.*

[29] Závěr plynoucí z dosud uvedeného lze shrnout následovně. Stěžovatel podal v projednávané věci žádost o prodloužení stanovené lhůty ještě za jejího běhu a správní orgány proto byly povinny o této žádosti ještě před rozhodnutím o odvolání stěžovatele rozhodnout (kladně usnesením, nebo záporně usnesením či jiným písemným aktem, neboť správní řád pro případ negativního posouzení výslovně formu usnesení nepředepisuje), nebo postupovat tak, že stěžovatelově žádosti vyhoví fakticky. To se však v dané věci nestalo. Stěžovatel požádal o prodloužení lhůty o 20 dnů dne 29. 7. 2014, městský úřad ani žalovaný se žádostí nijak nezabývaly a žalovaný rozhodl o odvolání již 6. 8. 2014; stěžovatel přitom doplnění odvolání zaslal do 20 dnů od své žádosti. Správní orgány tak svým nesprávným postupem odňaly stěžovateli možnost doplnit blanketní odvolání a ve věci se účinně bránit, čímž porušily § 2 odst. 1 a § 4 odst. 4 správního řádu.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla podána důvodně, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány předpoklady pro zrušení rozhodnutí žalovaného, zrušil Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. i napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestaví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný

pokračování

úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008-98).

[32] V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 3000 Kč a odměny jeho zástupce. Odměna zástupce činí za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání doplňku žaloby, podání repliky, účast při jednání) celkem částku 12 400 Kč [§ 1 odst. 1, § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a náhrada hotových výdajů 4 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, pročež se odměna a náhrada hotových výdajů podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšují o částku odpovídající této dani činící 21 % z částky 13 600 Kč, tj. 2856 Kč. Náklady stěžovatele na řízení o žalobě tak činí celkem 16 456 Kč.

[33] V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 5000 Kč a odměny jeho zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) celkem částku 3100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů 1 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Spolu se zvýšením o částku daně z přidané hodnoty ve výši 714 Kč činí náklady stěžovatele na řízení o kasační stížnosti celkem 4114 Kč. Požadovaná odměna za další úkon právní služby – poradu („*projednání rozsudku s klientem*“) nebyla přiznána, neboť stěžovatel netvrdil ani nedoložil, že by tato (další) porada přesáhla jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu].

[34] Celková výše náhrady nákladů řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem tedy činí 20 570 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho právního zástupce Mgr. Roberta Kaše, advokáta, ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu